

Legea nu este un dar pentru privilegiați...

Cătănescu Daria
Clasa a X-a A
Liceul Tehnologic *Toma Socolescu* Ploiești
Coordonator prof. Bălan Alina

În contextul societății contemporane marcate de pătrunderea tehnologiei în toate domeniile vieții noastre, tot mai multe activități specific umane au fost transferate în mediul online. Internetul a devenit o sursă nesfârșită de informații, o platformă de comunicare și de interacțiune socială. Societatea modernă se dezvoltă odată cu mijloacele de comunicare care ne asigură astăzi rulajul rapid al informațiilor. În era digitală în care trăim, ne este imposibil să gândim vreo activitate excluzând accesul la Internet, un soi de El Dorado al însetaților de cunoaștere, dar și un paradis al tinerilor dornici să reducă distanțele prin comunicarea facilă pe care ne-o oferă internetul pe diferite dispozitive. Internetul asigură comunicarea în rețea, facilitând accesul la informație, jucând un rol foarte important atât în dezvoltarea personală și profesională a tinerilor, cât și în conservarea legăturilor, fără doar și poate. Cu toate acestea, odată cu evoluția tehnologică, au apărut și numeroase probleme legate de respectarea legii în mediul online.

Dincolo de beneficiile incontestabile ale internetului consumat rațional, este nevoie să ne gândim la cadrul legal ce normează comunicarea pe Internet, astăzi, mai mult decât oricând, pentru că situații actuale grave mă îndeamnă să îmi exprim public opinia în Consiliul elevilor cu referire la soluționarea unui caz ce continuă să facă vâlvă în mediul școlar.

Ca președinte al Consiliului de elevi, mă tot gândesc ce anume poate oferi greutate vocii mele, dincolo de evidențe și de păreri personale...

Suntem o societate democratică foarte tânără, însă dădora de legi, de norme pe care Themis, zeița dreptății divine, în atitudinea ei generoasă și inspiratoare, mă îndeamnă să îmi concep pledoaria luând în considerare atât balanța contextului socio-familial al vinovatului, cât și sabia necruțătoare a adevărului, a datelor pur factuale....

Da, este adevărat că Ionuț este un elev cu părinți emigrați în Italia, care îi trimit de cel puțin două ori pe sezon pantofi sport de minimum 100 de Euro și ceasuri de 1000 de Euro, este adevărat că Ionuț este crescut numai de o mătușă, că poate jinduiește după o mângâiere maternă, însă Ioana nu a greșit cu nimic... Ambii îmi sunt colegi, iar timpul ne-a crescut nu numai în înălțime, ci și în înțelepciune...

Din colțul stâng al clasei, în geana unei lumini de toamnă, în timpul unei lecții de Limba și literatura română, priveam spre celălalt colț al clasei, spre colțul drept și, brusc, am simțit cum șoapta de așterne pe hârtie rodul unor discuții pe tema importanței Educației juridice, ca premisă a redactării textului argumentativ, nu mai poate aștepta, cerându-și ofranda: am trăit brusc efectul greu al ignoranței și al „coaliției tăcerii” din marile sau mai micile pauze, ca pe o imensă damnare, pentru că nu înțelegeam și voiam să reușesc să înțeleg de ce atâta înverșunare împotriva altcuiva ca tine și totuși diferit... prin culoare, prin textura părului, poate ușor prin inflexiunile vocii...dar mai ales identic, prin preocupări, prin aerul pe care îl respirăm, prin materiile la care trudim pentru o notă de trecere, prin frici și, mai ales, prin visuri, dintre care, cel mai viu este acela de a fi recunoscut, iubit și prețuit exact așa cum ești, fără condiții, fără rest...

Astăzi se vorbește din ce în ce mai mult despre legi și libertăți, toată lumea își revendică drepturile, dreptul de a fi egal cu ceilalți, dreptul femeilor de a fi egale cu bărbații, dreptul omului de fi liber, de a-și exprima opinia nestingherit, în numele aderării la statul democratic, dreptul de a fi tu însuși, fără teama de ridicol sau repercusiuni.

Astfel , vreau să pledez astăzi pentru importanța cunoașterii legilor pentru cei ca noi, fără o „minima moralia”, fără simțul comun al „ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!” Am ales să pledez astăzi pentru Legislatia Internetului în România care poate fi cunoscută, dezbătută și asimilată, prevenind durerea și suferința unor fapte vulnerabile precum Ioana, precum Ionuț, călău-victimă a suferinței, el însuși.

Cine este Ioana? Ioana este o tânără romă născută în România, o oacheșă preadolescentă, cu ten măsliniu, cu linii fine, cu ochii mari, negri, dar temători și... cu bucle lucind în aerul luminos al toamnei ispititoare cu darurile ei de frunze multicolore. În ultimele trei luni, Ioana a primit zilnic de la Ionuț mesaje din care ea trebuia să înțeleagă echivalența condiției ei rome cu sărăcia, cu lașitatea „înecatului la mal”, cu stigmatul persoanei diferite, răstignite zilnic de cel ce formează majoritatea reprezentată de băiatul de bani gata al clasei, dar cu 4 corigențe semestriale în catalog... Majoritatea colegilor lui Ionuț au aderat, fără drept de apel, fără spirit de discernământ, la cererea lui expresă: „Vă impun să nu îi mai vorbiți Ioanei, nu vedeți ce neagră e și, în plus, nu își schimbă perechea aia de teniși roșii decât la ora de sport cu o alta ...de culoare roz...! Ea trebuie să plece, altfel o obligăm noi!...”

Ce puteam spune moftangiului „brenduit” : că genul acesta de cerere încalcă, în primul rând, dreptul celui alt de A FI, pur și simplu de a exista, că este numai nevoia lui de a-și alimenta artificial slaba stimă de sine cu surrogate de succese narcisice, că atitudinea lui trădează vidul spiritual, teama de a nu părea imperfect, cu mai mari sau mai mici beteșuguri, dar , în fond, umane, ATÂT DE UMANE? Ce îi pot spune, în mod sigur, ignorantului, este că încalcă Legea, dincolo de „subtilitățile” demnității umane, că sfidează strădania legiuitorilor de a compensa minimul nostru simț moral, că este nu numai nefiresc, ci și ilegal să faci comentarii precum „Ești proastă și urâtă...Zbori din cuibul nostru, negricioaso!” iar, ulterior, să faci propuneri indecente.

Bullyingul, sub orice formă a sa, încalcă drepturile și libertățile persoanei, iar manifestat în mediul online, din cauza efectului de propagare, periclitează mai mult stima de sine a celui vizat, cu reale consecințe în plan comportamental și social, lăsând sechele greu de vindecat.

Hărțuirea online sau cyberbullyingul reprezintă o formă de agresiune care s-a dezvoltat odată cu apariția internetului și a rețelelor de socializare. Această practică constă în intimidarea, insultarea și atacarea unor persoane prin mijloace electronice, cum ar fi mesaje sau comentarii pe rețelele de socializare sau prin intermediul aplicațiilor de mesagerie. Hărțuirea online poate avea consecințe dramatice asupra victimelor, care pot suferi de anxietate, depresie, izolare socială sau chiar pot recurge la gesturi extreme, cum ar fi sinuciderea.

Cyberbullyingul este practica lui Ionuț ,îngroșând cifrele în statisticile europene și naționale: în studiul realizat de către „Salvați copiii România”, 54% dintre copiii cu vârste cuprinse între 12 și 17 ani afirmă că au fost afectați emoțional sau ofențați în spațiul virtual. Totodată, 43% dintre ei admit că au văzut sau primit mesaje cu caracter sexual, 61% simțindu-se inconfortabil ca urmare a materialelor obscene văzute pe internet. Aproape jumătate dintre copiii care au avut acces la mesaje cu conținut sexual spun că le-a fost trimis personal un astfel de mesaj și aproape 20% că li s-a cerut o fotografie sau o înregistrare video în care să își arate părțile intime.

Ionuț ar fi trebuit să fi reținut din cadrul atelierelor integrate că LEGILE SE APLICĂ ȘI PE NET, că fapta de cyberbullying este nu numai imorală, ci și incriminată prin următoarele dispoziții legale precum: Art. 208 Cod Penal – Hărțuirea:

“(2)Efectuarea de apeluri telefonice sau comunicări prin mijloace de transmitere la distanță, care, prin frecvență sau conținut, îi cauzează o temere unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.”

(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.”

Ionuț ar fi trebuit să se lase educat juridic pentru a preveni măsura radicală la care astăzi am ales să contribuim, în mod special, pentru că au existat în școală nenumărate exerciții de familiarizare a adolescenților cu specificul legilor anti-hărțuire ...De ce ar fi trebuit! Pentru că verbul „a trebui” transpus în faptă ar fi prevenit cel puțin sancțiunile școlare, în cazul clemenței juridice sau al „iertării”....

Ionuț ar fi trebuit să reflecteze mai profund la Art. 206 din Codul Penal – Amenințarea

(1) Fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate

împotriva sa ori a altei persoane, dacă este de natură să îi producă o stare de temere, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a format obiectul amenințării.

(2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate

În concluzie, aleg astăzi să refuz un asemenea cod de comportament impus de „Șeful de clan” în numele dreptului de a fi om, de a mă purta în conformitate cu demnitatea acestui statut și de a permite altuia ca mine, tot om SĂ FIE, aleg să pledez pentru frumusețea și echilibrul legilor morale care se oglindesc în legile făcute de om, legi care îi permit celuilalt să fie altfel decât noi, în numele perfecteii diversități și a bogăției frumuseții divinității din noi.